

Sygn. akt I NO 184/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Sadowski (przewodniczący)

SSN Paweł Czubik

SSN Krzysztof Wiak (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania A.L. R.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr (...) z dnia 2 października 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 178, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 30 czerwca 2020 r.,

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa (dalej: Rada lub KRS) uchwałą nr (...) z dnia 2 października 2019 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M., ogłoszonym w Monitorze Polskim z 2019 r., poz. 178, przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie Pani M. R. M. do pełnienia urzędu na jedno stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie

Rejonowym w M.. W uchwale tej KRS postanowiła jednocześnie o nieprzedstawieniu Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie: Pani I. D. G., Pani A. G., Pani A. L. R. (dalej jako: Skarżąca), Pana R. Ł., Pani I. B. T., Pani B. W. oraz Pana P. W. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M..

W uzasadnieniu uchwały Rada wskazała, że zespół członków KRS na posiedzeniu w dniu 30 września 2019 r. zapoznał się ze zgromadzonymi w sprawie materiałami i postanowił bezwzględną większością głosów rekomendować Radzie przedstawienie Skarżącej do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M.. Pozostali kandydaci, w tym Pani M. R. M. nie uzyskali bezwzględnej większości głosów. Zgodnie z uzasadnieniem wskazanej uchwały KRS, zespół kierował się dyspozycją art. 35 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (t.j. Dz.U. 2019, poz. 84, dalej: u.k.r.s.), zgodnie z którymi, jeżeli na stanowisko sędziowskie zgłosił się więcej niż jeden kandydat, zespół opracowuje listę rekomendowanych kandydatów, przy ustalaniu kolejności na liście kierując się przede wszystkim oceną ich kwalifikacji, a ponadto uwzględniając doświadczenie zawodowe, opinie przełożonych, rekomendacje, publikacje i inne dokumenty dołączone do karty zgłoszenia, a także opinię kolegium właściwego sądu oraz ocenę właściwego zgromadzenia ogólnego sędziów.

Rada wskazała, że podejmując w dniu 2 października 2019 r. decyzję o rekomendacji kierowała się ocenami kwalifikacyjnymi oraz doświadczeniem zawodowym kandydatów. Dokonując wyboru Pani M. R. M., Rada uznała, że spełnia ona wszelkie wymagania ustawowe, w tym także w zakresie długości wymaganego stażu pracy, stawiane osobom ubiegającym się o stanowisko sędziego sądu rejonowego, natomiast całokształt okoliczności sprawy - w tym przede wszystkim doświadczenie w pracy, zarówno na stanowisku asystenta sędziego, jak i referendarza sądowego, wysokie kwalifikacje zawodowe, a także pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w T. oraz najwyższe poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w T., przemawiały za wyższością jej kandydatury nad pozostałymi. Kandydaci, którzy nie uzyskali

rekomendacji, nie wypełnili w stopniu wyższym od Pani M. R. M. ocenianych łącznie kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s.

W dalszej części uzasadnienia wskazano, że Rada uwzględniła ponadto oceny uzyskane przez kandydatów na dyplomie ukończenia wyższych studiów prawnych oraz z egzaminu zawodowego, jak również opinię Kolegium Sądu Okręgowego w T. i poparcie Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w T.. Pani M. R. M. uzyskała zarówno pozytywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w T. (z najwyższą liczbą punktów poparcia), jak i najwyższy wynik w trakcie głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w T.. Pozostali uczestnicy niniejszego postępowania nominacyjnego uzyskali negatywną opinię Kolegium Sądu Okręgowego w T. oraz zdecydowanie niższy wynik głosowania podczas posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w T. .

Podsumowując, KRS wskazała, że o wyborze Pani M. R. M. zadecydował całokształt okoliczności sprawy, a w szczególności doświadczenie zawodowe w pracy, zarówno na stanowisku asystenta sędziego, jak i referendarza sądowego, wysokie kwalifikacje potwierdzone oceną sporządzoną przez sędziego wizytatora na potrzeby niniejszego postępowania nominacyjnego, a także pozytywna opinia Kolegium Sądu Okręgowego w T. oraz najwyższy wynik w trakcie głosowania na posiedzeniu Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Okręgowego w T. W stosunku do pozostałych kandydatów uznano, że w świetle zgromadzonych w sprawie materiałów nie posiadają oni wyższych kwalifikacji zawodowych niż rekomendowana kandydatka. Co więcej, podkreślono, że do obsadzenia w ramach niniejszej procedury nominacyjnej było tylko jedno wolne stanowisko sędziowskie, wobec czego Rada mogła dokonać wyboru tylko jednej spośród kandydujących osób. W wyniku tajnego głosowania Pani M. R. M. uzyskała 14 głosów „za”, 0 głosów „przeciw” i 2 głosy „wstrzymujące się”. Oddano również 1 głos nieważny. Natomiast na kandydaturę Skarżącej oddano 5 głosów „za”, 2 głosy „przeciw” i 10 głosów „wstrzymujących się” - w rezultacie czego nie uzyskała ona wymaganej bezwzględnej większości głosów.

Pismem z dnia 23 października 2019 r. Skarżąca złożyła za pośrednictwem KRS odwołanie od powyższej uchwały, w którym zaskarżyła ją w całości. Uchwale

zarzuciła naruszenia przepisów prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s.), to jest:

1. art. 33 ust. 1 w zw. z art. 35 ust. 1-3 u.k.r.s. w zw. z § 18 ust. 1-11 załącznika do uchwały nr (...) Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 września 2017 r. w sprawie Regulaminu Krajowej Rady Sądownictwa poprzez dokonanie oceny kandydatury Skarżącej bez wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i bez wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonanie tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, z pominięciem rzetelnej oceny jej kwalifikacji opartej na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku procedury nominacyjnej, w tym uwzględniającej okoliczności przedstawione przez Zespół KRS w związku z rekomendacją jej kandydatury na stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M., niewskazanie precyzyjnych kryteriów, które zdecydowały o odmowie rekomendacji i przedstawienia jej kandydatury Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, oparcie uchwały na niepełnych ustaleniach faktycznych, pomimo dostępu do nich w postaci posiadanego materiału dowodowego;

2. art. 42 ust. 1 u.k.r.s., poprzez sporządzenie uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, co utrudnia odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza od kandydatury Pani M. R. M., a tym samym nie zasługuje na rekomendację i przedstawienie jej Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej;

3. art. 3 ust. 1 pkt 1 i 2 u.k.r.s. w z w. z art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej poprzez naruszenie przez KRS konstytucyjnej kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej polegającej na powołaniu sędziego, przez uznanie, że kandydatura Skarżącej nie zasługuje na rekomendację i przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej Pani M. R.M. tylko na tej podstawie, że do obsadzenia było wyłącznie jedno wolne stanowisko sędziowskie.

Skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały w całości.

W uzasadnieniu odwołania Skarżąca wskazała, że Rada podejmując

zaskarżoną uchwałę nie odniosła się do okoliczności świadczących o posiadanych przez nią kwalifikacjach i doświadczeniu zawodowym. Jej dotychczasowe doświadczenie zawodowe wynika z zatrudnienia na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu (...) na stanowisku wykładowcy, asystenta i adiunkta, uzyskania stopnia naukowego doktora nauk prawnych w zakresie prawa pracy, autorstwa czterdziestu dziewięciu publikacji naukowych z zakresu prawa pracy. Kwalifikacje zawodowe Skarżącej zostały wysoko ocenione przez sędzię wizytator i są ustawicznie podnoszone także przez uczestnictwo w licznych szkoleniach zawodowych, seminariach oraz ogólnopolskich i międzynarodowych konferencjach naukowych. W rezultacie przeprowadzona ocena kandydatury Skarżącej jest, jej zdaniem, niepełna i nie poddaje się kontroli zgodności z prawem materialnym (art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 u.k.r.s.). W szczególności, nie sposób na podstawie uzasadnienia zaskarżonej uchwały ustalić, jakie konkretnie kryteria wyboru zdecydowały o braku rekomendacji Skarżącej, w zestawieniu z kryteriami wyboru, wyeksponowanymi przez Zespół KRS.

Ponadto, Skarżąca wskazała, że KRS nie może przejmować kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej. Jej zdaniem, Rada powinna przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej większą liczbę rekomendowanych kandydatów, aniżeli liczba miejsc do obsadzenia w sytuacji, gdy dojdzie do przekonania, że ustawowe warunki do powołania na urząd sędziego spełnia większa liczba kandydatów. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy ocena kandydatów w toku procedury nominacyjnej prowadzi do wniosku, że różnice kwalifikacji poszczególnych uczestników są bardzo nieznaczne.

Odpowiedź na odwołanie Skarżącej wniósł Przewodniczący KRS, wnosząc o jego oddalenie w całości. Jego zdaniem KRS przeprowadziła niniejszą procedurę nominacyjną zgodnie z przepisami prawa powszechnie obowiązującego i oceniła kandydaturę Skarżącej przy zastosowaniu kryteriów ustawowych. Rada uwzględniła m.in. dotychczasowe doświadczenie zawodowe kandydatów (w tym doświadczenie orzecznicze), uzyskane oceny kwalifikacji, działalność naukową kandydatów, uzyskane stopnie naukowe, prowadzenie zajęć dydaktycznych lub szkoleń, autorstwo publikacji, podnoszenie kwalifikacji zawodowych między innymi

przez uczestnictwo w szkoleniach czy seminariach naukowych. Na tej podstawie ustalono, że oceniane łącznie kryteria ustawowe w najwyższym stopniu wypełnia Pani M. R. M.. Argumentację za jej wyborem KRS wyraziła w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały. Za szczególnie istotny argument Rada uznała dysproporcję w zakresie poparcia udzielonego rekomendowanej kandydatce oraz Skarżącej przez Kolegium Sądu Okręgowego w T. i przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Okręgowego w T.. Jej zdaniem świadczy to o wyższości - w kontekście całościowej, kompleksowej oceny wypełniania kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s. - kandydatury Pani M. R. M. nad kandydaturą Pani A. L. R.. Wbrew twierdzeniom Skarżącej, KRS dochowała obowiązku wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i wnikliwie zbadała wszystkie materiały, dokonując na ich podstawie rzetelnej i całościowej oceny jej kwalifikacji. W zaskarżonej uchwale Rada szczegółowo przedstawiła dane dotyczące wszystkich uczestników postępowania nominacyjnego oraz wskazała argumenty przemawiające za przedstawieniem Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie Pani M. R. M. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M..

W dalszej części uzasadnienia Przewodniczący KRS stwierdził, że nie zasługuje na uwzględnienie podnoszony przez Skarżącą zarzut naruszenia przez Radę kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej, przez uznanie, że kandydatura odwołującej się nie zasługuje na rekomendację i przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wyłącznie na tej podstawie, że do obsadzenia było tylko jedno wolne stanowisko sędziowskie. Na poparcie tego twierdzenia przywołał następujące argumenty: kompetencja Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, wskazana w art. 144 ust. 3 pkt 17 Konstytucji RP nie ma charakteru nieograniczonego; Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej podejmuje działania w zakresie powoływania sędziów tylko na wniosek KRS; Rada samodzielnie i niezależnie decyduje o treści wniosku do Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej; sędziowie są powoływani przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek KRS (art. 179 Konstytucji RP), a nie „spośród kandydatów”, jak ma to miejsce w przypadku powoływania Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego (art. 183 ust. 3 Konstytucji RP), Pierwszego Prezesa

Naczelnego Sądu Administracyjnego (art. 185 Konstytucji RP) czy Prezesa i Wiceprezesa Trybunału Konstytucyjnego (art. 194 ust. 2 Konstytucji RP).

Przewodniczący KRS uznał, że powyższe argumenty, jak również sam wynik głosowania członków KRS, świadczyły o tym, że Skarżąca i rekomendowana kandydatka nie wypełniają w porównywalnym stopniu kryteriów wyboru wymienionych w art. 35 ust. 2 u.k.r.s. Zarzuty zawarte w odwołaniu stanowią jedynie polemikę z oceną kandydatury odwołującej się, dokonaną przez Radę. Dotyczą one w istocie niezadowolającego - z perspektywy Skarżącej - rezultatu oceny jej kandydatury na wolne stanowisko sędziego sądu rejonowego w Sądzie Rejonowym w M..

Odpowiedź na odwołanie wniosła również uczestniczka postępowania - Pani M. R. M.. W piśmie z dnia 27 listopada 2019 r. wskazała, że podniesione przez Skarżącą zarzuty są niezasadne i wobec tego wnosi o oddalenie wniesionego odwołania. Jej zdaniem, zaskarżona uchwała KRS podjęta została z zachowaniem wskazanego w art. 33 ust. 1 u.k.r.s. wymogu wszechstronnego rozważenia sprawy w oparciu o analizę całego zgromadzonego materiału, co znalazło wyraz w uzasadnieniu uchwały. Wbrew twierdzeniom Skarżącej, w uzasadnieniu uchwały podano precyzyjnie wszystkie kryteria, którymi kierowała się Rada przy jej podjęciu. Co więcej, według uczestniczki postępowania, niezasadny jest zarzut oparty na twierdzeniu, iż z uzasadnienia uchwały miało wynikać, że wszyscy kandydaci wypełniają kryteria wyboru w stopniu co najmniej równym, jak również uznanie, że co najmniej kilkoro z kandydatów powinno być przedstawionych przez Radę Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odwołanie Skarżącej jest niezasadne i zasługuje na oddalenie.

Przed podjęciem zasadniczych rozważań dotyczących oceny braku słuszności odwołania należy zaznaczyć, iż Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do merytorycznej oceny słuszności uchwały wydanej przez KRS, w zakresie sporządzonej przez nią oceny poszczególnych kandydatów w danym postępowaniu nominacyjnym. Zgodnie z orzecnictwem Sądu Najwyższego, jest on bowiem jedynie uprawniony do weryfikacji, czy wydana przez KRS uchwała nie jest

sprzeczna z prawem - zwłaszcza w zakresie przestrzegania reguł procedury jej podejmowania, związanych ze stosowaniem jednolitych kryteriów i respektowania jednakowych zasad dostępu do służby publicznej (np. wyroki Sądu Najwyższego: z 25 maja 2017 r., III KRS 11/17; z 25 stycznia 2016 r., III KRS 88/15; z 25 lutego 2013 r., III KRS 95/13). Co więcej, oczywistym jest, że Sąd Najwyższy nie może decydować o obsadzie określonego stanowiska sędziowskiego (np. wyrok Sądu Najwyższego z 15 października 2014 r., III KRS 49/14).

Odnosnie do podniesionego przez Skarżącą zarzutu braku wszechstronnego rozważenia okoliczności sprawy i wnikliwego zbadania materiałów sprawy udostępnionych Radzie oraz dokonania tej oceny w sposób sprzeczny z prawem, dowolny oraz sprzeczny ze zgromadzonym materiałem, trzeba zaznaczyć, że do kompetencji Sądu Najwyższego nie należy badanie czy rekomendację uzyskał najlepszy kandydat. Na etapie kontroli uchwał KRS nie jest prowadzone tego rodzaju postępowanie dowodowe. Jak wskazano powyżej, zadaniem Sądu Najwyższego jest weryfikacja, czy przebieg postępowania nominacyjnego był zgodny z prawem, tj. czy nie nastąpiło naruszenie przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającego wpływ na wynik sprawy.

W niniejszym postępowaniu, przedstawiony przez Skarżącą zarzut sprowadza się do odmiennej oceny przez zespół KRS jej kandydatury oraz kandydatury uczestniczki postępowania rekomendowanej przez Radę. Jednakże należy podkreślić, że ocena dokonana przez zespół oceniający KRS nie jest wiążąca dla Rady przy podejmowaniu ostatecznej decyzji dotyczącej rekomendacji wskazanego kandydata lub kandydatów. Powołanie zespołu oceniającego w celu zbadania, czy poszczególni kandydaci spełniają kryteria do pełnienia danego stanowiska, jak również zbadanie w jakim stopniu je spełniają, podyktowane jest m.in. względami logistycznymi i podziałem pracy wewnątrz Rady. Mniejszy zespół ma większe możliwości przygotowania sprawnej, szybszej i dokładniejszej propozycji oceny kandydatów, niż w przypadku całej KRS, która liczy 25 członków. Co więcej, ocena zespołu KRS stanowi wyłącznie wewnętrzny etap procedury nominacyjnej. KRS dokonuje rekomendacji wskazanego kandydata lub kandydatów nie tylko na podstawie opinii zespołu, ale bierze pod uwagę całość dokumentacji przedstawionej w związku z postępowaniem nominacyjnym. Przysługują jej

ponadto dodatkowe kompetencje, związane z możliwością żądania osobistego stawiennictwa uczestnika postępowania lub złożenia przez niego pisemnych wyjaśnień, a także uzupełnienia materiałów sprawy (art. 33 ust. 2 u.k.r.s.). Nie jest wobec tego wykluczone, że decyzja zespołu oceniającego nie będzie tożsama z ostateczną uchwałą całej Rady. Tak więc Sąd Najwyższy w niniejszym składzie w pełni podziela przyjmowany w dotychczasowym orzecznictwie pogląd, że stanowisko zespołu oceniającego nie jest dla Rady wiążące. KRS może go nie uwzględnić, nie dzieląc np. oceny referencji rekomendowanych przez zespół kandydatów w oparciu o przyjęte kryteria. Przedstawiona w odwołaniu ocena «opracowania» sprawy przez zespół nie przekłada się bezpośrednio na rozstrzygnięcie sprawy w uchwale Rady (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 marca 2012 r., III KRS 1/12).

Na marginesie należy również zaznaczyć, że gdyby ustawodawca chciał, aby to zespół oceniający dokonywał wyboru kandydatów rekomendowanych Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, ukształtowałby w ten sposób procedurę wyboru sędziów na dane stanowisko. Tymczasem, zgodnie z treścią art. 37 u.k.r.s., nie powinno budzić żadnych wątpliwości, że kompetencja ta została przyznana całej Radzie.

Należy również zauważyć, że nawet sama Skarżąca nie uznaje, iż jej kandydatura była lepsza od kandydatury Pani M. R. M. . W żadnej części swojego odwołania nie kwestionuje ona wyboru tej kandydatki, uznając go za niesłuszny. Odwołanie Skarżącej opiera się raczej na twierdzeniu, że jej kandydatura była przynajmniej tak samo dobra i przez to powinna zostać równolegle przedstawiona Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej. Wobec takiego stanowiska, trudno uznać przytoczony powyżej zarzut za uzasadniony. Skarżąca wyraziła, co prawda, swoją negatywną opinię na temat zaskarżonej uchwały, jednakże nie wskazała faktycznych powodów, dla których uchwała ta miałaby być wydana z naruszeniem prawa. W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się tymczasem, że samo niezadowolenie lub subiektywne poczucie pokrzywdzenia nie stanowi usprawiedliwionej podstawy odwołania od uchwały KRS, jeżeli odwołujący się nie wskazał uzasadnionych zarzutów, które potwierdzałyby rzeczywiste zastosowanie wobec jego kandydatury nierównych lub dyskryminujących go

kryteriów dostępu do wakujących stanowisk sędziowskich w porównaniu do innych kandydatów zgłoszonych w tej procedurze konkursowej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 30 lipca 2019 r., I NO 31/19; podobnie: wyrok Sądu Najwyższego z 30 lipca 2019 r., I NO 20/19).

Co więcej, wyłonienie kandydata, który zostanie przedstawiony do nominacji sędziowskiej, nie posiada cech bezpośredniej rywalizacji, porównywania każdego z każdym, ważenia cech kandydata przedstawionego i każdego z tych, którzy nie przeszli procedury ze skutkiem pozytywnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 lipca 2019 r., I NO 44/19). Wszystkie uwzględniane kryteria w danej procedurze nominacyjnej oceniane są przez Radę całościowo, w sposób zbiorczy. W sytuacji tej niedopuszczalne będzie uznanie, że z uwagi na spełnianie jednostkowego kryterium w wyższym lub co najmniej podobnym stopniu do zarekomendowanych do nominacji kandydatów, dokonana ocena staje się nierzetelna (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 maja 2019 r., I NO 21/19).

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego formułowane było wymaganie, aby zakres rozważań Rady, poświęconych analizie nierekomendowanych kandydatów, był bardziej szczegółowy w stosunku do kandydatów o zbliżonej sytuacji faktycznej, lokujących się blisko granicy rozdzielającej kandydatury „zwycięskie” od „przegranych” (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 15 marca 2018 r., III KRS 2/18). W niniejszej sprawie KRS wypełniła powyższy wymóg. Rada opisała sytuację zarówno rekomendowanej kandydatki, jak i Skarżącej. Precyzyjnie wskazała, jakie kryteria były brane pod uwagę przy wyborze M. R. M. oraz podkreśliła, że kryteria te były oceniane łącznie.

W powyższym kontekście, nieuzasadniony jest również zarzut naruszenia przez KRS konstytucyjnej kompetencji Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej do kształtowania składu osobowego władzy sądowniczej, polegającej na powołaniu sędziego, poprzez uznanie, że kandydatura Skarżącej nie zasługuje na rekomendację i przedstawienie Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z uwagi na to, że do obsadzenia było tylko jedno wolne stanowisko sędziowskie. Zauważyć bowiem należy, że przedstawienie przez KRS większej liczby rekomendowanych kandydatów niż wolnych miejsc na dane stanowisko sędziowskie, stanowi formę uprawnienia przysługującego Radzie, a nie obowiązku. Jak wskazano powyżej,

Rada dokonuje wyboru najlepszego kandydata lub kandydatów na podstawie całokształtu okoliczności. Może ona uznać, że tylko wypełnienie wymaganych kryteriów na pewnym poziomie będzie uzasadniało rekomendowanie danego kandydata. Wobec tego, nawet jeżeli pozostali kandydaci w swoim subiektywnym odczuciu spełniają te kryteria, nie oznacza to, że ich poziom kwalifikacji i kompetencji będzie taki sam, jak w przypadku osoby, która uzyskała taką rekomendację. Ocena stopnia wypełnienia powyższych kwalifikacji nie należy do kognicji Sądu Najwyższego.

Nie sposób doszukać się naruszenia prawa w wyborze kandydatów, w tym również w sytuacji wskazania jednego kandydata na jedno wolne stanowisko w danym postępowaniu konkursowym, jeżeli KRS uzasadni dlaczego kandydat, który został rekomendowany na to miejsce, został uznany za najlepszego. W niniejszej sprawie KRS wskazała kryteria, które za tym przemówiły, tj. doświadczenie, kwalifikacje i dominujące poparcie środowiska sędziowskiego udzielone Pani M. R. M. .

Za niezasadny należy uznać również zarzut sporządzenia uzasadnienia uchwały w części dotyczącej kandydatury Skarżącej w sposób uniemożliwiający poznanie motywów jej podjęcia, utrudniający odniesienie się do całości przesłanek, na podstawie których Rada uznała, że kandydatura Skarżącej jest gorsza. KRS nie musi uzasadniać dlaczego pozostali kandydaci nie uzyskali jej rekomendacji. Konieczne jest natomiast odpowiednie uzasadnienie, dlaczego wybrany kandydat okazał się najlepszy. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, przepis art. 42 ust. 1 u.k.r.s. nie precyzuje jakie obligatoryjne elementy powinny znaleźć się w uzasadnieniu. Wobec tego konieczne jest odwołanie się do funkcji i celów uzasadnienia. Z pewnością nie może być ono powtórzeniem treści całego zgromadzonego materiału sprawy. Uwzględniając prawną ochronę interesów poszczególnych kandydatów, przyjąć również trzeba, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z kandydatów. Wystarczające jest dokładne przedstawienie kandydata lub kandydatów wybranych przez KRS. Każdy z pozostałych kandydatów zna własną sytuację, może zatem porównać ją z osiągnięciami wybranych kandydatów. Nie ma nadto podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej

charakterystyki takich kandydatów, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy ich kandydatur (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 czerwca 2019 r., I NO 43/19). Jak wskazano, w niniejszej sprawie KRS spełniła powołane powyżej wymogi - przedstawiła zarówno sylwetkę rekomendowanej kandydatki, jej kwalifikacje i doświadczenie, jak również najwyższe poparcie środowiska sędziowskiego. W wystarczający sposób uzasadniono również dlaczego jej kandydatura okazała się najlepsza, mimo krótszego od niektórych z pozostałych kandydatów stażu pracy.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy nie dostrzega podstaw do stwierdzenia, że zaskarżona uchwała została wydana w sposób naruszający przepisy prawa - zarówno o charakterze materialnym, jak i proceduralnym.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy na podstawie przepisu art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 44 ust. 3 u.k.r.s. oddalił odwołanie Skarżącej.